

siddende Regering. Nu har den nuværende Regering netop modsat sig den sociale Standard, som har været oparbejdet her i Landet i den sidste Menneskealder. Det har været anerkendt her i Landet, at Menneskene havde Ret enten til Arbejde eller til Understøttelse. Indenrigsministeren har ikke villet skaffe Arbejde og har taget Understøttelsen fra mange af dem, som tidligere havde erhvervet den. Det er slaaet fast her i Landet i de sidste tredive Aar, at de gamle skulde forsørges uden selv at yde Bidrag og have, hvad der var nødvendigt. Ikke desto mindre har Indenrigsministeren taget Understøttelsen fra de gamle, navnlig fra de fattigste af dem, og de kan ikke leve af den Aldersrente, de faar. Retten til Husly er her i Landet fastsat for Landkommunernes Vedkommende ved Lov, og i Byerne er det en uskreven Lov, at de offentlige Myndigheder skal skaffe Husly. Ikke desto mindre har Indenrigsministeren beklippet den Garanti, der var for, at Lejerne kunde faa Husly til rimelige Priser, og beklippet de offentlige Tilskud, som blev givet til Fremskaffelse af Boliger. Det kommunale Selvstyre er her i Landet hævdvundet, dels gennem Tiderne, dels gennem Grundloven. Ikke desto mindre har Indenrigsministeren tilladt sig at rokke meget stærkt ved dette Selvstyre. I Horsens har han forlangt, at Mindretallets Votum skulde være afgørende, i Vejle har han kasseret en Ejendomshandel, som et Flertal, bestaaende af Repræsentanter for alle Partier, havde stemt for, og i Svaneke paa Bornholm har han endogsa forbudt Opførelsen af en Skole, skønt hele Byraadet havde vedtaget dens Opførelse. Det er saa stærke Angreb paa det kommunale Selvstyre, at der ikke bliver meget tilbage af det; hvilken Forskel der skulde være paa et saadant beklippet kommunalt Selvstyre og ministerielt Enevælde, har jeg ikke let ved at se, jeg synes, det er ganske problematisk. Det turde ogsaa være et Brud paa Folkets Retsbevidsthed, naar Regeringen sidder stille og ser paa, hvorledes der sjakres fra Kapitalisternes og Embedsmændenes Side med Bankerne og Erhvervene her i Landet. Jeg skulde tro, at Tilliden til Autoriteterne nedbrydes paa denne Maade. Naar Ministeriet uden at gøre det mindst for at hjælpe paa disse Forhold, sidder og ser paa, at Kronen falder, og at mange Mennesker derved taber deres Penge, kan det ikke være andet end, at Tilliden til Regeringen maa rokkes, men Tilliden til Samfundet maa ogsaa samtidig rokkes derved. Det er tydeligt nok, at Regeringen,

de ledende Bankmænd og de ledende Industriherrer er ganske raadville overfor den økonomiske Situation, ikke paa et eneste Punkt bliver der grebet ind og fremskaffet bedre Forhold. Der sidder ganske vist i Nationalbanken en Diskussionsklub, som Banken har oprettet, og som giver en ugentlig Forestilling med Diskussioner om, hvad der skal gøres. Det er maaske meget lærerigt for dem, som er med, og det er ogsaa lærerigt for os andre. Der kommer altid et forfærdelig kejtet Referat, som siger, at man har diskuteret saadan og saadan og er kommet til det Resultat, at det Spørgsmaal kunde i alt Fald ikke løses, det maatte lægges ad acta, og der var ikke mere at gøre i den Anledning. Det bliver de ved med, og de synes aldrig nogen Sinde at skulle komme længere. Det forekommer mig, at den Diskussionsklub skulde hellere gaa hjem og undlade at sidde og snakke om Ting, som det lader til at de aabenbart ikke kan gøre ret meget ved. Det eneste, de hidtil har fundet paa, er, at Arbejderne skal bestille noget mere og have længere Arbejdstid. Det er ikke andet end, hvad enhver Skoledreng i tredje Mellemklasse kan finde paa, det er der ingen Grund til at have en hel Valutakonference, som det jo hedder, til at sidde og spekulere ud. Ja, de har ogsaa fundet paa, at der skulde oprettes en Valutafond, og at Staten der skulde have Lov at bløde for Industriherrerne og Bankernes Synder. Jeg synes, det vilde være meget sørgeligt, hvis Staten skulde til at være Ligbærer for de Kapitalister, der har ødelagt Samfundet økonomisk, men skulde den det, maatte det i alt Fald være paa den Maade, at de Herrer samtidig kom under Kontrol, at vi fik Kontrol med Bedrifterne gennem Bedriftsraad, at det blev slaaet fast i alle Forhold, at det offentlige maatte anvende dansk Arbejde alle Vegne, hvor man kunde, at vi maatte gennemføre en Importregulering, saa at der derigennem kunde være Kontrol med saadanne Vareer, som gik ind i Landet, og endelig, at man maatte have Kontrol med Priserne, saa at ikke Industriherrer eller Handelsfolk kunde skaffe sig ubillig Fordel derved — det tror jeg dog snart fra den offentlige Menings Side er fastslaaet som det eneste, der kan hjælpe paa dette Forhold — og saa naturligvis det Forslag, Socialdemokratiet har fremsat, oprindelig rejst af Professor Birck, at Statsgælden afbetales ved Skat paa store Formuer.

Det vilde være en i alle Henseender udmærket Reform. Professor Birck siger, at gennemfører man den, opdrager man